

bygge på reglerne for opgørelsen af de skattepligtige indkomster.

Til *lønindtægt* må dels henregnes vederlag for personligt arbejde i tjenesteforhold og dels forskellige indtægter, der ikke hidrører fra tjenesteforhold, som f. eks. dagpenge efter denne lov og arbejdsløshedsdagpenge, der træder i stedet for lønindtægt. Den dagpengegivende lønindtægt vil derfor i de fleste praktisk forekommende tilfælde være sammenfaldende med A-indkomsten i skattelovgivningens forstand. De A-indkomster, der ikke medregnes, er navnlig pensioner og pensionslignende indkomster, der ikke skyldes en arbejdsindsats.

Dagpengegivende anden erhvervsindtægt må omfatte alle erhvervsindtægter, der ikke er lønindtægter, og som i væsentlig grad skyldes den sikredes egen arbejdsindsats. Der er her navnlig tale om selvstændiges erhvervsindtægter. Ved opgørelsen af anden erhvervsindtægt må der tages udgangspunkt i den selvangivne skattepligtige indkomst. Der må til denne indkomst tillægges udgifter, der ikke vedrører erhvervsvirksomheden, f. eks. udgifter til personlige forsikringer, og fratrækkes indtægter, der ikke vedrører erhvervsvirksomheden, f. eks. lønindtægter, honorarer og pensioner. Medhjælpende hustruer må have ret til dagpenge på grundlag af den andel af ægtefællernes samlede anden erhvervsindtægt, som anses for indtjent af hustruen ved beregning af indkomstskat.

Der henvises til bemærkningerne til § 21 om den praktiske fremskaffelse og anvendelse af indtægtsoplysningerne.

Efter stk. 2 er retten til dagpenge betinget af, at indtægten er skattepligtig her i landet. Den pågældende vil i så fald også normalt direkte og indirekte komme til at bidrage til ordningen. Der kræves derimod ikke bopæl her i landet.

Der kan imidlertid med denne bestemmelse forudses tilfælde, hvor personer ikke opnår dagpengedækning, hverken efter den danske ordning eller efter en tilsvarende udenlandsk ordning, f. eks. for visse grupper af grønsarbejdere, og omvendt kan der eventuelt forekomme tilfælde, hvor der ville være ret til dagpenge både efter den danske ordning og efter en udenlandsk ordning. På linie med gældende praksis efter sygeforsikringsloven foreslås derfor i stk. 3 en adgang for chefen for sikringsstyrelsen til at fastsætte bestemmelser, hvorved lovens almindelige ordning i sådanne tilfælde fraviges.

Afsnit I.

De foreslåede bestemmelser bygger på socialreformkommissionens overvejelser i betænkningens kapitel 6, side 278 og flg. om en ordning; hvorefter

dagpenge til lønmodtagere udredes af arbejdsgiveren i den første del af sygeperioden, *arbejdsgiverperioden*. I dette afsnit af loven fastlægges således de rettigheder og pligter, der gælder for lønmodtagere og for arbejdsgivere i arbejdsgiverperioden. Om begrundelsen for forslaget henvises til de almindelige bemærkninger.

Til kapitel 2.

Til § 3.

Det foreslås i stk. 1, at arbejdsgiveren bliver forpligtet til for egen regning at udbetale dagpenge i 5 uger regnet fra 1. fraværdsdag i sygeperioden, d. v. s. fra den 1. hele dag, hvor lønmodtageren lider et indtægtstab som følge af sygdommen. Arbejdsgiverens forpligtelser skal gælde over for lønmodtagere, der ved sygdommens indtræden har været beskæftiget i mindst 40 timer inden for de sidste 4 uger hos vedkommende arbejdsgiver. Et noget lignende beskæftigelseskrav findes i sygeforsikringslovens § 50, stk. 1. Efter forslaget skal beskæftigelseskravet dog være opfyldt hos samme arbejdsgiver, fordi forpligtelsen til at udrede dagpenge påhviler den enkelte arbejdsgiver direkte. Bestemmelsen medfører ingen ændring i de tilfælde, hvor arbejdsgiveren i henhold til anden lovgivning, f. eks. funktionærloven eller tjenestemandensloven eller efter attale, er forpligtet til at udbetale fuld løn under sygdom.

Mange ansættelsesforhold kan bringes til ophør med et ganske kort varsel eller uden varsel. Det foreslås derfor i stk. 2, at arbejdsgiveren skal have pligt til at fortsætte dagpengeudbetalingen i hele arbejdsgiverperioden, selv om ansættelsesforholdet ophører inden udløbet af denne periode. Det forudsættes derimod, at ansættelsesforholdet bestod ved sygdommens indtræden.

Til § 4.

Bestemmelsen i stk. 1 afløser den tilsvarende regel i sygeforsikringslovens § 51 og bestemmelsen i ulykkesforsikringslovens § 23 om uarbejdsdygtighed forvoldt ved et ulykkestilfælde.

Den foreslåede adgang i stk. 2 for chefen for sikringsstyrelsen til at fastsætte regler om, at der kan ydes nedsatte dagpenge ved delvis uarbejdsdygtighed findes ikke i sygeforsikringsloven. I ulykkesforsikringslovens § 25, stk. 2, findes der derimod en regel, hvorefter der er mulighed for at nedsætte dagpengene, dog kun med $\frac{1}{4}$. Det har i praksis vist sig, at der er behov for nedsatte dagpenge ved delvis uarbejdsdygtighed i tilfælde, hvor lønmodtageren ikke længere er helt uarbejdsdygtig, bl. a. når vedkommende efter lægens råd genoptager arbejdet på nedsat tid samt i forbindelse med fravær på grund af ambulans behandling gennem længere tid.